

NEDERLANDSE EDITIE

**MINE
TO
CHERISH**

SOUTHERN WEDDINGS #3

USA TODAY-BESTSELLER AUTEUR

NATASHA MADISON

HOOFDSTUK 1

Clarabella

‘Dit is stom,’ zeg ik als de autodeur opengaat. Ik voel hoe iemand mijn hand vastpakt om me te helpen uitstappen omdat ik een blinddoek over mijn ogen heb.

‘Het is niet stom,’ sist Shelby, mijn zus, als ze mijn elleboog vastpakt en me over het pad naar de voordeur van onze evenementenzaal leidt.

‘Het hoort een verrassing te zijn,’ zegt Presley, mijn andere zus, en ik kan alleen maar lachen en stiekem huiduitslag krijgen. Als er één ding is waaraan ik een hekel heb, dan is het wel aan verrast worden. Ik bedoel, als ik niet van deze verrassing wist, zou ik me waarschijnlijk omdraaien en er snel vandoor gaan.

‘Ik heb geholpen met het te plannen, verdorie,’ fluister ik, maar niet echt tegen hen. Het klikken van onze hakken vult de nachtelijke lucht.

‘Nou, dat mag niemand weten,’ zegt Shelby. ‘Maar God verhoede dat jij voor één keer in je leven de controle loslaat.’

Ik stop met lopen en kijk in de richting vanwaar haar stem vandaan kwam, ook al zie ik nog steeds niets. ‘Ik wilde dit stomme feestje helemaal niet. Ik wilde samen eten en misschien wat drinken.’ Ik stop even met praten. ‘Oké, misschien heel veel drinken. Maar op geen enkel moment wilde ik een freaking feest!’

‘Nou, vertel dat maar aan Edward,’ zegt Presley, doelend op

mijn vriendje van de afgelopen twee maanden. ‘Hij is degene die dit wilde.’

Ik klem mijn tanden op elkaar. ‘Waarom zou je dit stomme idee van hem überhaupt overwegen?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Er is niemand die dit beter zou moeten weten dan jullie twee.’ Ik draai me om, maar ik ben nog steeds geblinddoekt, dus wie weet of ik hen echt aankijk of niet. Ik wijs naar wat ik hoop dat een van hen is. ‘Ik ben erg teleurgesteld in jullie.’

Ik hoor ze grinniken. ‘Goed om te weten. Til nu je voeten op,’ zegt Shelby en ik weet dat we de vier treden hebben bereikt. Ik zucht als mijn hart versnelt bij elke stap die ik dichterbij de voordeur zet.

‘Onthou,’ voegt Presley eraan toe als ze de deur voor me opent, ‘dat we het hebben geprobeerd.’

‘Ik weet niet eens wat dat betekent.’ Ik word naar voren geduwd en de blinddoek gaat af. Ik knipper de duisternis weg en het enige wat ik zie, zijn de felle lichten totdat ik kan focussen.

‘Verrassing!’ roept iedereen en ik ben verbijsterd. Dit is helemaal niet wat ik had gepland. Absoluut geen simpel etentje voor vijftientig personen.

Het lijkt erop dat mijn hele familie hier is en als ik de kamer rondkijk, zie ik Travis, mijn broer, en zijn vrouw Harlow aan de zijkant staan. Ze persen hun lippen op elkaar in een poging mij niet uit te lachen. Harlows hand gaat naar haar mond terwijl ze ‘sorry’ tegen me fluistert.

Als er niet zoveel ogen op me gericht zouden zijn, dan fluisterde ik terug: ‘Je bent dood voor mij.’

‘O mijn god,’ zeg ik terwijl ik mijn hand voor mijn mond sla als ik Edward naar me toe zie komen, in zijn handen klappend met een brede glimlach op zijn gezicht. Zijn blonde haar is perfect naar achteren gekamd. Hij draagt een op maat gemaakt zwart pak met een wit overhemd. Mijn moeder staat vlak achter hem met haar handen in de lucht en een brede glimlach op haar gezicht alsof ze de fucking loterij heeft gewonnen.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ Hij neemt mijn gezicht in zijn handen en kust me op mijn lippen, dan trekt hij me tegen zich aan voor een knuffel. Mijn hele lichaam is zo stijf als een plank en ik

duw de opborrelende woede weg. Zijn blauwe ogen stralen als hij naar me glimlacht. ‘Ben je verrast?’

Ik kan niets zeggen of beter gezegd: het is veiliger als ik niets zeg. Dus in plaats daarvan knik ik gewoon.

‘We hebben nog één verrassing voor je.’ Als hij dat zegt, begint mijn bloed te koken en ik vraag me af of de Hulk zich zo voelt voordat hij groen wordt en zijn kleren uittrekt. ‘Ze is verbijsterd,’ zegt hij als hij zich omdraait en de menigte toespreekt, die zich nu nog dichter om ons heen heeft verzameld. Ik probeer de gezichten te tellen, maar na twintig hou ik ermee op.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, lieverd,’ zegt mijn moeder wanneer ze mij omhelst. Ik buk om haar te knuffelen, maar mijn armen blijven slap langs mijn lichaam hangen. Misschien heb ik een beroerte, denk ik bij mezelf als mijn nek feller begint te gloeien en ik alleen een diep gezoem hoor in mijn oren.

‘Wil je iedereen gedag zeggen?’ vraagt Shelby me zodra mijn moeder me loslaat. ‘Of wil je je omkleden?’

‘Ik vind dat ze zich moet omkleden,’ antwoordt Presley namens mij als ik veel te lang wacht om te reageren en het enige wat ik kan doen, is naar iedereen glimlachen en ongemakkelijk zwaaien. Ik ga ze letterlijk allemaal vermoorden.

‘Oké,’ zegt Shelby met een glimlach op haar gezicht. ‘We gaan ons snel even omkleden en dan komen we terug.’ Ze slaat haar arm om mijn schouders en begeleidt me naar de zijkant, waar de bruidskamer is.

‘Wat is er mis met wat ik aanheb?’ Ik kijk naar de broek en het shirt waarvan ik dacht dat ze zouden passen bij mijn beeld van hoe mijn feestje zou zijn.

‘Eh,’ zegt Presley, ‘het is een beetje formeler.’

Ze opent de deur van de suite, waar overal zwart-witte ballonnen liggen, samen met de gigantische 3-0-ballonnen. Ik loop de kamer in en zie de fles champagne in het midden van de tafel staan.

Mijn voeten bewegen op hetzelfde moment als dat mijn hoofd schreeuwt dat ik moet wegrekken. Ik pak de fles en breng hem gewoon recht naar mijn lippen.

‘Komt het wel goed met haar?’ Shelby leunt voorover om dit te

fluisteren tegen Presley, die me alleen maar met grote ogen aankijkt.

‘Ze redt het wel, zolang we haar maar drank blijven voeren.’ Presley loopt de kamer in en sluit de deur, dan wendt ze zich tot mij. ‘Op een schaal van één tot tien, hoe erg wil je nu flippen?’

‘Een dikke vijf miljard,’ antwoord ik eerlijk, dan neem ik nog vijf slokken champagne alsof het water is. Ondanks dat ik weet wat een verschrikkelijk idee dit is.

‘Oké, nou, je kunt er nu niets meer aan veranderen,’ zegt Shelby als ze de kamer in loopt richting het gordijn dat de glamruimte afschermt. ‘Zullen we jou dan nu helpen omkleden en dit afhandelen?’

Ik breng de fles nog een keer naar mijn lippen en probeer mezelf te kalmeren als ik de outfit zie. ‘Is dat een fucking tróúwjurk?’ gil ik als ik de lange witte jurk met lange mouwen zie.

‘Pfft.’ Presley rolt met haar ogen. ‘Nee.’ Ik kijk haar aan. ‘Prima, misschien hing hij wel op het rek tussen de bruidsjurken, maar er is ons verteld dat hij ook als gewone jurk kon dienen.’

Ik staar haar gewoon aan. Ik weet op dit moment niet eens of ik nog knipper.

‘Ben je gék geworden?’ Ik probeer te voorkomen dat mijn stem de hoogte in gaat, wetend dat de mensen ons wellicht kunnen horen. ‘Als je mij gaat vertellen dat dit een verrassingsbruiloft is, dan krijgen jullie allebei een klap.’ Ik hou de fles in mijn hand omhoog. ‘En steek ik jullie allebei hiermee.’ Ik beweeg mijn pols en kijk naar de fles.

‘Ja, tuurlijk,’ snuift Shelby. ‘Als we dat hadden geregeld, zouden we het jou niet vertellen in een kamer vol ramen waar je doorheen kunt breken.’

‘Ja.’ Presley komt naar me toe, pakt de fles champagne en neemt zelf een slok. ‘Als we dat hadden geregeld, zouden we het in een met beton beklede cel doen, zodat je niet kunt vluchten.’ Ze knipoogt naar me en ik pak de fles van haar af.

‘Ga er zelf eentje zoeken,’ zeg ik en ik neem nog een paar slokken.

‘Ontspan gewoon.’ Shelby slaat haar arm om mijn schouders terwijl ze mij door de kamer begeleidt. ‘We hebben iedereen

gevraagd om zwart te dragen, zodat jij opvalt.' Ik kijk naar hen beiden en neem hun zwarte jurken in me op. Ik had moeten weten dat ze te formeel waren voor mijn diner. 'Kom, kleed je nu maar om, zodat we dit hele gebeuren achter de rug kunnen hebben. Dan kan ik veel drank drinken en mijn man mee naar huis nemen om mijn gang met hem te gaan.'

'Ik heb net overgegeven in mijn mond,' zegt Presley. 'Ik ga naar de zaal om ervoor te zorgen dat alles klaarstaat.'

'Ik denk niet dat dit een goed idee is.' Die woorden komen van mij. 'Ik kan niet goed tegen verrassingen.'

'O, geloof me, dat weten we,' antwoordt Presley. 'Daarom deden we net alsof jij het had gepland.' Ze loopt de deur uit en slaat deze achter zich dicht.

'Ik haat haar.' Ik kijk naar Shelby. 'Sinds ze geen koolhydraten meer eet, is ze een bitch.'

'Zij is niet de enige,' zegt Shelby tegen me en ze houdt haar hoofd schuin.

'Ze zeggen dat het gewicht dat je op je dertigste hebt, je hele leven je gewicht zal blijven,' breng ik haar in herinnering.

'Wie?' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Wie zegt dat?'

'Google,' zeg ik als ik de jurk van de hanger haal. 'Ik heb je de link gestuurd.'

'Clarabella, denk je dat ik alles lees wat jij mij stuurt?' vraagt ze terwijl ik nog meer champagne drink. 'Kun je je uitkleden en tegelijkertijd drinken?'

Met een boze blik zet ik de fles neer, kleed me uit en trek de witte jurk aan. De jurk gaat tot hoog in mijn nek en recht tot op de grond. Ze ritst de onderkant dicht en maakt dan de knoop achter in mijn nek vast. Hij zit me als gegoten en als ik me omdraai om de achterkant te bekijken, zie ik een ruitvorm, waardoor mijn rug bloot is.

'Hij is mooi, nietwaar?'

'Hij is wit,' merk ik op en ik draai me naar haar om. 'Ik zie eruit als een bruid.'

'Ik beloof je dat dat niet het geval is,' zegt ze terwijl ze naar de schoenendoos op het aanrecht loopt. 'Mam heeft deze schoenen voor je gekocht.' Ze opent de doos en hapt naar adem.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik kijk naar haar als ze de blauwe satijnen Manolo Blahnik-schoenen uit de doos haalt.

‘Fuck, nee,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Ik hou die schoenen.’ Ik wijs naar de schoenen. ‘Maar ik draag aanvond mijn zwarte hakken.’

‘Prima,’ geeft Shelby toe. ‘Laten we nu naar de zaal gaan.’ Ik pak de fles en begin te lopen. ‘Je kunt niet zo daar naar binnen gaan.’ Ze wijst naar de fles.

‘Prima.’ Ik haal mijn schouders op, breng de fles naar mijn mond en drink de rest op. ‘Is dat beter?’ vraag ik en ze grijnst naar me.

‘Ben je klaar?’ vraagt ze en mijn hoofd begint een beetje te tollen.

Ik haal diep adem, stop mijn haar achter mijn oor en knik. Ze doet de deur open en ik begin te lopen. ‘Deze fucking jurk heeft een sleep,’ zeg ik als ik omkijk. ‘Ik haat jullie allebei.’ Ik klem mijn tanden op elkaar, maar glimlach dan als ik de fotograaf foto’s zie maken.

Ik loop de zaal weer in en hoor applaus terwijl ik rondkijk naar de decoraties die ik niet heb uitgekozen.

Achter in de zaal staat een grote 3-0, gemaakt van felle lampen. Vier lange tafels bedekt met witte tafelkleden vormen een vierkant rondom de dansvloer en ze zijn gedekt met zwarte borden en zwarte glazen. In het midden van elke tafel staat een kristallen kandelaar met vijf kaarsen. Hoge tafels bedekt met zwarte tafelkleden staan verspreid in de zaal, met een zwarte lantaarn als middenstuk en een nepkaars. Overal zijn er goudkleurige, witte en zwarte ballonnen.

‘Je ziet eruit alsof je ons allemaal wil vermoorden.’ Travis komt naast me staan en ik knik gewoon naar hem.

‘Het spijt me dat ze mij hebben laten zweren niets te verklappen,’ vertelt Harlow me en ze kust mijn wang. ‘Maar ter verdediging: ik had je wel een hint gegeven.’ Ik kijk haar verward aan. ‘Ik zei: wat als ze niet doen wat je zegt?’

‘Dat was geen hint,’ snauw ik en ik doe alsof ik boos ben, maar ik glimlach en schud mijn hoofd. Ik pak het glas champagne uit haar hand, drink het leeg en geef het dan terug aan haar. ‘Hoeveel mensen zijn er?’

‘Honderdvijfentwintig,’ antwoordt Travis terwijl hij zijn whisky naar zijn lippen brengt om zijn lach te verbergen.

‘Ik heb een fucking drankje nodig.’ Ik kijk om me heen en sta op het punt naar een van de bars in de hoek te lopen als Edward me ziet. Hij komt naar me toe. ‘Wat zie jij er mooi uit,’ zegt hij. Hij kust me op mijn mond en vervolgens in mijn nek.

‘Dank je,’ zeg ik. Ik ontmoette Edward twee maanden geleden in een bar. Het was op z’n zachtst gezegd ordinair, maar toen hij om mijn nummer vroeg, gaf ik het hem. We zijn de afgelopen twee maanden extreem close geworden. ‘Mag ik deze dans?’ vraagt hij en ik kijk hem vreemd aan, want er staat geen muziek op.

Hij steekt zijn hand op en zodra hij dat doet, begint de muziek te spelen. Iedereen kijkt om zich heen en ik zeg niets als hij zijn hand in de mijne legt en me naar het midden van de dansvloer leidt, waar de woorden “Clarabella’s Dertigste Verjaardag” op de grond staan gedrukt. ‘Eh, de mensen kijken naar ons,’ zeg ik terwijl ik de ruimte rondkijk en zie hoe mensen zich al glimlachend verzamelen.

‘Het is maar een dans,’ zegt hij. Hij slaat zijn arm om mijn middel en houdt mijn hand in de zijne. Hij brengt hem naar zijn mond en kust mijn vingers. ‘Zo, voel je je nu beter?’

Nee, nee, nee.

Maar dat kan ik natuurlijk niet zeggen, dus ik besluit niet te antwoorden.

‘Clarabella, de afgelopen twee maanden waren als een droom die uitkwam.’ Ik glimlach naar hem.

‘Ze waren geweldig,’ beaamt ik en ik lieg niet eens. Met hem samen zijn is zo makkelijk. Het is ook makkelijk, omdat hij alles doet wat ik zeg of wil doen.

‘Ik wil je voor altijd gelukkig maken.’ Hij glimlacht naar me en misschien komt het door de champagne in me, maar ik knik gewoon. Ik bedoel, ja, elke keer als we het oneens zijn, kijkt hij me aan en zegt hij wat ik wil horen, wat mijn bloed doet koken. Hij is gewoon zo aardig en dan voel ik me een bitch. ‘Elke dag bij je zijn is een eyeopener.’ Ik probeer naar zijn woorden te luisteren, maar ik begin ook te beseffen dat iedereen, en dan bedoel ik echt iederéén, naar ons kijkt.

Het is haast alsof dit niet echt gebeurt. Alsof ik mijn lichaam

heb verlaten en ik neerkijk op de ramp die komen gaat. Hij stopt met bewegen en haalt zijn hand van mijn middel. Hij steekt zijn hand in zijn zak en de muziek stopt. Of misschien stopt deze niet. Misschien komt het doordat ik opeens mijn gehoor ben verloren. Ik zie hoe iedereen naar ons kijkt, onzeker over wat er aan de hand is. Mijn hart klopt in mijn oren en het enige wat ik kan horen, zijn de hartslagen, niet het gefluister.

Hij kust me vlak voordat hij voor me op één knie gaat. ‘Met jou samen zijn doet me inzien dat ik met niemand anders samen wil zijn.’ Hij kijkt naar me op en opent het kleine zwarte doosje in zijn hand.

De collectieve hap naar adem is niets in vergelijking met wat ik nu denk.

Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet waar zijn.

‘Clarabella Baker, wil je van mij de gelukkigste man op aarde maken en mijn vrouw worden?’

Mijn ogen gaan van de ring naar mijn zussen, die daar net zo geschokt staan als ik. Mijn moeder is de enige die eruitziet alsof ze wist dat dit eraan kwam. Travis staart me met open mond aan en Harlow pakt zijn drankje af en houdt het naar me op.

‘Ik hou van je.’

Ik probeer te slikken, maar het lijkt alsof mijn tong zo dik is dat het mij niet lukt. Mijn mond is droger dan een woestijn op een zomerdag. Ik zie witte vlekjes voor mijn ogen en ik ga niet liegen, ik verwacht elk moment flauw te vallen. Maar er gebeurt niets. Er gebeurt niets, behalve dat Edward me vol verwachting blijft aankijken. Zijn lieve gezicht wacht op een antwoord. ‘Wat zeg je ervan?’

Daar, te midden van wat mijn dertigste verjaardag hoorde te zijn, zeg ik het enige woord dat me niet zal laten overkomen als een volslagen bitch. Maar ik weet ook dat ik op dit moment mogelijk de grootste fout van mijn leven maak.

‘Ja.’

Zodra ik het zeg, schreeuwt mijn hoofd: *wat de fuck heb jij net gedaan?*

CLARABELLA

Wilde ik vandaag trouwen?

Dat was moeilijk te zeggen, aangezien hij me ten huwelijk vroeg in het bijzijn van meer dan honderd mensen. Alles ging zo snel en ik dacht dat het gewoon zenuwen waren. Maar dat was niet het geval.

Eén klop op de deur toonde me dat wat ik voelde niet alleen koudwatervrees was. En toen... liep ik weg.

LUKE

Het hele dorp was aanwezig op haar bruiloft. En ik?
Ik had haar laten gaan toen ik haar vertelde dat onze
nacht samen een vergissing was, waarna ik het dorp verliet.
Dus nu was ik van plan om het weekend dronken door te brengen.

Toen ze de kerk uitrende, op zoek naar een schuilplaats,
deed ik de autodeur voor haar open. Mijn blokhut met maar één bed
en mijn verlangende blikken gaan niet goed samen.
Op de één of andere manier moet ik mijn hart heel houden en haar reputatie intact.
Misschien was ze gewoon de mijne om te koesteren.

ISBN 978-94-6440-861-4

 SVM
PUBLISHING

 SVM PUBLISHING

 SVM PUBLISHING

